

Gudstjeneste Skævinge & Lille Lyngby Kirker

den 14. juli 2019

Kirkedag: 4.s.e.Trin/A

Tekst: 2 Sam 11,26-12,7; Rom 8,18-23; Luk 6,36-42

Salmer:

SK: 749 * 503 * 509 * 276 * 512,2 * 683

LL: 749 * 447 * 449 * 276 * 683

Moral er godt, så må dobbeltmoral jo være dobbelt så godt. Hvilket så ikke er tilfældet, tværtimod. Det er lidt lige som med tro. Tro er godt; men overtro er forfærdeligt.

Det, der er på spil i dagens bibellæsninger, kan på forskellig vis rummes i det paradoks, at dobbelt ikke er dobbelt op eller godt. Men vi får lidt flere aspekter på det, end blot moralens højtløftede fane.

Vi får også fordømmelsen af hinanden. Vi får fokus på det at måle hinanden. Vi får også at vide, at det falder tilbage på os selv. Måden vi dømmes og fordømmer andre på, måden vi ser på andre på, måden vi taler om andre på, manglen på tilgivelse overfor andre osv. osv. – det falder tilbage på os selv. Vi får det lige i hovedet og af samme skuffe. Og hvad har vi at have det i? Hvad har vi at have vores ”rigtige” mening i? Hvad har vi at have vores moral i? Jeg kan i hvert tilfælde komme i tanke om mange situationer fra mit eget liv, hvor jeg med smerte på tage ordene til mig: tag først bjælken ud af dit eget øje, så kan du se til at tage splinten ud af din brors øje.

Vi har noget af det samme i de kendte ordsprog om at feje for egen dør, før vi fejer for andres, eller det med ikke at kaste med sten, når man selv bor i et glashus.

Der er bare den væsentlige forskel på ordsprog og på god moral og så dagens ord til os, at den gode moral kun har fokus på vort liv med hinanden, hvordan vi agerer overfor hinanden, overfor det, at dagens ord fastholder os i den guddommelige relation. Vi er ikke kun forpligtede på hinanden; vi er ikke kun ansvarlige overfor hinanden; vi skal ikke kun dømmes af os selv og hinanden; vi skal også det hele overfor Gud Herren. Som vi stiller den gode moral og retfærdighed og det rigtige op overfor hinanden, sådan skal det også stilles op overfor os selv, og det af Gud!

Det bliver ubarmhjertigt og bøjet i neon i profeten Natans møde med David i GT-læsningen. Forud for dette møde og fortællingen om den fattiges ene får, der er som et barn for ham, og den riges mange får, forud for dette er der sket det, at David har været i seng med naboens kone. Han kom til at se hende bade i husets badebassin, og begæret og liderligheden brændte med fuldt blus i ham efter at tage hende. Og han tog hende. Ikke en gang, men flere gange. Og det kunne han, for hvem siger nej, når kongen begærer én. Så pyt med manden. Men manden var soldat i Davids hær og ude på mission, så han kom ikke uventet hjem. Men konen, Batseba, blev gravid, og det var ikke lige med i regnestykket.

For nu at gøre en lang historie kort, så ender det med, at David sørger for, at i næste slag, skal manden, Urias, helt frem i forreste linie, deraf navnet en uriaspost. Og selvfølgelig bliver han dræbt. Og konen sørger over sin mand. Og Kong David sørger over tabet af en god soldat. Og da sørgetiden er ovre, rykker Batseba ind i kongeslottet og fejrer alle de andre hustruer til side og indtager pladsen som førstehustru. For som den gode konge, David er, og for at vise Urias ære, tager David sig – lidt for kærligt – af hans enke. Puha, ingen har opdaget noget. Hvor dum har man lov at være.

Og så kommer profeten Natan og fortæller om fårene. Og David farer op og i retfærdighedens navn, skal det selvfølgelig hævnnes og ret skal ske fyldest. Og det endda i Herrens navn. Og lige så hurtigt han farer op, bliver han skudt ned med Natans ord: Du er manden!

Utroskab eller ej, så er det den ældgamle historie om begæret, der igen udspiller sig. Begæret efter at have; begæret efter at gøre sig selv til mere, og hvis ikke man har pondus til det, så kan man jo bare gøre de andre mindre. Det er begæret efter at hævde sig selv på andres bekostning. Det er begæret efter at se sig selv som mere, end andre ser os som. Det er et begær, som får os til at bruge andre menneske som midler til egne mål, og ikke som mål med egne midler. Moral er godt, men dobbeltmoral er forfærdeligt.

Hvor forfærdeligt det er, kommer frem i Jesu sprogbrug, når han betegner sådanne ting som hyklери. Mennesker, som bærer sig således ad, kalder Jesus for hyklere. Det er løgnere og bedragere. Det er falskhed. Det bør ikke finde sted imellem os. Det bør slet ikke finde sted imellem kristne, for kristne mennesker har hørt det modsagt, og kan således ikke sige sig fri for at kende bedre.

Det bør heller ikke finde sted hos kristne, fordi det kommer mellem Gud og os. Når vi i stedet for barmhjertighed dømmes, når vi i stedet for tilgivelse fordømmer, så bliver det også den målestok Gud bruger om os, for det er åbenbart sådan, vi vil have det. På det mellemmenneskelige plan må det jo også betyde, at vi accepterer, når vore medmennesker møder os med det sammen. Når vi utro bliver mødt med utroskab, når vi fordømmende møder fordømmelse, når vi selvretfærdige møder selvretfærdighed, når vi hyklere møder hyklери, så er det helt i orden – eller hvad?

Jesu ord til os i dag har samme betydning og funktion som Natans ord til David. De skal gøre os opmærksomme på, at der er noget galt. De skal ramme os helt inde i os selv, hvor det gør rigtig ondt, fordi vi ikke kan komme uden om sandheden i dem. Det skal være således, for det er den eneste måde, hvorpå vi kan mærke det forkerte. Det er den eneste måde, hvorpå vi kan indse, at vi er manden.

Ikke for at vi skal knuses under den forfærdelige sandhed om os selv; men for at vi kan tage hånd om ondets rod og gøre noget ved det.

David måtte på det smerteligste bære konsekvenserne af hans fejltrin. Men han indså sit fejltrin. Han indså, at han ikke kun havde syndet imod Batseba og Urias og en helt masse andre; men han havde også syndet imod Gud. Og han gik til bekendelse hos Gud. Han blev ikke fritaget for konsekvenserne; men han blev tilgivet, således, at Gud ikke tilregnede ham det, men mødte ham med nåde. Bekendelsen bragte ham ind i Guds vrede, hvilket var nødvendigt for at komme ind til Guds nåde.

Og præcis det samme er nødvendigt for os. Vi skal måles, vejes, dømmes osv. af Guds retfærdige vrede over begærets tag i os. Her synes jeg, det nogle gange er fortvivlende at møde mennesker, der siger om dette med, at Gud vil dømme os, at det tror de ikke på, for de tror ikke på Gud. Jamen, det ændrer da ikke ved noget som helst, højst ved det chok, de får, når det bliver aktuelt som den uigendrivelige virkelighed. Gud er ikke kun Gud Herren for troende. Gud er Gud! Og alle mennesker skal træde frem for Herrens domstol og møde Guds vrede og retfærdighed. Ingen undslår sig, blot fordi man har levet i vantro eller en anden tros bedrag.

Derfor er vi nødt til at besinde os og bekende os. Kun derved kan vi komme om bag begæret og møde nåden. Kun derved kan vi få den nødvendige frihed og perspektiv over livet, at vi skal være barmhjertige og tilgivende.

Og tror vi, at OK, så beder vi bare om tilgivelse, så gør det jo ikke noget, så er vi ikke kommet eet skridt videre; men er stadig hyklere. Så har vi jo ikke indset alvoren i det.

Jesus gik ind i Guds vrede på vore vegne. Og fordi Jesus således sonede Guds vrede, kan vi med vores bekendelse gå ind under Guds nåde. Synden er sonet og tilgivelsen en realitet. Men kun den angrende og bekendende og tilgivende kan tage imod tilgivelse. Derfor må vi som vores mester træde frem for Gud. For Guds vrede og nåde.

Gud Herren tog imod Davids anger og bod. Og David fik frimodighed til at leve ikke med sit begær, men med bevidstheden om begærets dødelige konsekvenser. Sådan vil Gud også tage imod os i vor anger og bod, og ingen anklage eller fordømmelse skal mere lyde over os.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen.